

a 23. schůze, str. 334 a násl. a sněmovny poslanecké 178. schůze X. zasedání, str. 6484 a násl.). Z vylíčeného parlamentárního projednání předmětu vyplývá zcela nepochybně, že ručení podnikatele proti pojištěnému a jeho pozůstalým bylo vědomě omezeno na případ úmyslnosti, že tudíž hrubé zavinění podnikatelovo vědomě bylo vyloučeno. Správně tedy posoudil soud odvolací věc po stránce právní. Je-li však tomu tak, jestli tedy by žalovaná společnost ručila za úraz, jímž žalobce byl postižen, jedině tehdy, kdyby úraz ten byl způsoben některou z osob v § 45 odst. 1 a 2 zák. o úraz. pojišť. jmenovaných úmyslně, pak není tu také vadnosti řízení, zakládající se prý v tom, že nebyly připuštěny nabídnuté důkazy o zavinění společnosti.

Čís. 204.

Toho, kdo nikoli jako obvyklý přechodný host najal si k obýváním místnost v hotelu, postihuje zodpovědnost dle § 1318 obč. zák., byť i byl svěřil osobní obsluhu a úklid místnosti hotelovým zřízencům.

(Rozh. ze dne 17. června 1919, Rv I 304/19.)

Ubíraje se po chodníku kolem hotelu zasažen byl Jindřich S. skleněnou vázou, spadnuvší s okna hotelového pokoje, a utrpěl vážnější zranění. Pokoj, s jehož okna váza spadla, měla na dobu svého pobytu v Praze najatý Anna H., která osobní obsluhu a úklid pokoje svěřila hotelovým zřízencům. Opouštějíc ráno v den úrazu hotelový pokoj k pochůzkám po městě, postavila Anna H. vázu s květinami na okno, jehož jedna půlka byla otevřena. Když pak pokojská k vůli úklidu vstoupila do pokoje, byla váza povstavším průvanem smetena na ulici. Žaloba Jindřicha S. o náhradu škody podaná na hotelitera a Annu H., byla ohledně hoteliera již v první stolici právoplatně zamítnuta, poněvadž nelze ho v tomto případě považovati za majitele bytu ve smyslu § 1318 obč. zák. S úspěchem setkala se však ve všech stolicích žaloba, pokud čelila proti Anně H., v první stolici (zemský soud v Praze) s poukazem k tomu, že žalovaná, byvši v den úrazu majitelkou bytu, ručí dle § 1318 obč. zák. za následky úrazu. Druhá stolice přičinila k důvodům první stolice tyto další úvahy: V podstatě závisí rozhodnutí sporu na otázce, zda-li najmutím pokoje v hotelu založena jest ve smyslu § 1318 obč. zák. zodpovědnost žalované Anny H. za úraz, vzešlý žalobci spadnutím vázy s okna pokoje hotelového. Názor prvního soudu, jenž otázku tuto kladně zodpověděl, pokládá odvolatelka za právně mylný a nesprávný. V tom směru sluší uvážiti: za škodu, způsobenou spadnutím věci nebezpečně postavené, ručí dle § 1318 obč. zák. ten, z jehož bytu věc spadla; to může býti majitel domu, je-li zároveň majitelem bytu, neb jeho nájemník i podnájemník, pakli byt ten jest pronajmut. Lhostejno na jakou dobu jest byt pronajmut a kde se nalézá. Pokoj, o který jde, najmula žalovaná v hotelu za účelem obýváním po dobu svého pobytu v Praze. Pokoj jí propůjčen na základě smlouvy (§ 1090 obč. zák.), ze smlouvy čerpala žalovaná svá nájemní práva (§ 1098 obč. zák.), a, pokud pokoj od ní byl používán, nemohl s ním majitel hotelu volně disponovati. Lhostejno, zda-li

nájemkyně používala služebného personálu z hotelu při úklidu a udržování čistoty ve svém pokoji a zdali za tímto účelem personál ten za jejího souhlasu měl volný přístup do pokoje. Vždyť bylo jí volno při najímání pokoje učiniti si výhrady jiné, než obvyklé, mohla se starat o úklid a čistotu v pokoji sama nebo prostřednictvím vlastní služebné, mohla si zapovědět přístup osob cizích do bytu a také nebyla nucena odvádět klíč pokojový vrátnému. Z toho ze všeho plyne, že žalovaná měla v hotelu najmutý byt tak, jako mohla za týmž účelem najmouti byt v kterémkoliv jiném pražském domě. V hotelích a hostincích ovšem mluví se o hostech, byť by i v hotelu nebo hostinci bydleli a jeho nájemníky byli, avšak takové hosty rozeznávají dlužno od osob, které u sebe hostíme, bez jakékoliv smlouvy, z ochoty, vykazující jim přístřeší a byt náš k použití. O těchto posléz jmenovaných nelze ovšem mluvit jako o majitelích bytu ve smyslu § 1318 obč. zák., ale nájemce v hotelích, jimž byt jest vyhrazen plným právem, za majitele bytu ve smyslu citovaného zákonného ustanovení pokládati dlužno.

Nejvyšší soud odůvodnil své stanovisko takto:

Sporným jest, sluší-li pokládati žalovanou za majitelku bytu a lze-li na ni použití předpisu § 1318 obč. zák. Dovolatelka to popírá s odůvodněním, že byla v hostinci (hotelu) jen přechodním hostem, že úklid a obsluha svěřena byla personálu hostinského (hoteliera), takže vlastně za majitele bytu sluší pokládati tohoto. Než dovolání neúčtuje tu se zjištěným stavem věci, dle něhož žalovaná najala byt v hotelu na určitou dobu, za určitou cenu a že v pokoji najmutém bydlela (1090 obč. zák.), že ji tudíž za obvyklého přechodného hosta pokládati nelze a že táž samochťic svěřila obsluhu a klid v najmuté místnosti služebnictvu v hostinci (hotelu) se nalézajícímu. Měla tudíž tato žalovaná byt najmutý po způsobu jiných, obyčejných nájmu a sluší ji a nikoliv hostinského pokládati za uživatelku bytu ve smyslu ustanovení § 1318 obč. zák. Není tedy v tomto případě žádné příčiny uchýliti se ohledně dovolatelky od předpisu § 1318 obč. zák., zvláště když nijak nebylo ve příčině nastalé nehody a tím vzniklého úrazu prokázáno nějaké zavinění hostinského neb jeho služebnictva. Za uvedeného stavu věci nemohl hostinský vésti nad najmutým bytem dozor, jak jej § 1318 obč. zák. předpokládá. Ustanovení §§ 970 a 1316 obč. zák. nemá ničeho společného s cit. § 1318.

Čís. 205.

Formálně správnou dědickou přihlášku ze zákona vzdálenějšího příbuzného nelze bez dalšího odmítnouti prostě proto, že přihlásil se ze zákona příbuzný, bližšího pokolení.

(Rozh. ze dne 24. června 1919, R. I 234/19.)

K pozůstalosti po Františce F., která zemřela, nezanechavši posledního pořízení, přihlásila se Barbora V. udávajíc, že je dcerou po bratru matky zůstavitelky Josefu R. a tedy příbuznou III. linie. Pozůstalostní soud (okresní soud pro Staré Město a Josefov v Praze) přihlášku tu na